

gacions anàtomo-patològiques que donessin a aquests assaigs personalitat científica.

Obre la sèrie dels mateixos Pott, en 1772, amb una monografia sobre la cifosis o curvadura posterior de l'espatlla. En 1803 apareix el treball de Scarpa sobre l'anatomia del peu zambo; Dupuytrén, sobre la luxació congènita d'anca; Stromayer generalitza la tenotomia, i tants d'altres que podríem esmentar. Els mètodes emprats eren poc acceptats pels cirurgians i sols alguns hi dedicaren especial atenció; mereixen de recordar-se Gibney a Amèrica, Codivilla a Itàlia, Tubby a Anglaterra, Kirmisson a França, Hoffa a Alemanya, però cap d'ells va tenir el valor de convertir aquesta branca de la cirurgia en una especialitat independent. Els obstacles i dificultats a vèncer que això representava, nascuts de la petita simpatia que la nova especialitat inspirava als cirurgians foren superats per Adolf Lorenz, de Viena.

No pot regatejar-se admiració a l'obra del professor Lorenz, que amb una constància i tenacitat exemplars portà la cirurgia-ortopèdica a la categoria d'especialitat separant-la definitivament de la cirurgia general i contribuint amb llur impuls al desenvolupament que modernament ha assolit.

Lorenz fou deixeble de l'illustre cirurgià vienes Albert (el de les artrodesis) i un fet accidental el féu canviar de camí en l'època de l'antisèpsia, quan la veritable desinfecció era un mite. Treballant com ajudant d'aquell cirurgià es produí un tall que infectant-se el posà en perill de mort; en reprendre les tasques es dedicà a estudiar una nova tècnica que no necessités de procediments cruentos, i trobà camp a propòsit on aplicar llurs procediments en les deformitats i principalment en la tuberculosi dels ossos.

En els subterranis de l'Allgemeines Krankenhaus de Viena, començà la tasca davant la rialla burleta dels contraris; els utensilis mecànics més rudimentaris li suggeriren idees per construir els aparells de reeducació i contenció ortopèdica.

Llurs investigacions sobre la desviació de la columna vertebral, peu pla, contractures articulares, i sobretot el mètode per ell ideat de reduir la luxació congènita d'anca, han estat els principals treballs de Lorenz; dels quals ens en hem beneficiat en gran manera, diu Lange, de Munic,

i tots els èxits en el tractament d'aquella deformitat de l'anca els devem a l'insigne ortopeda de Viena.

Anys més tard, amb la introducció de l'asèpsia, torna Lorenz a manejar el bisturí per completar llurs procediments, sentpre els més conservadors possibles, i és llavors quan les més delicades operacions sobre els ossos, muscles i articulacions són objecte principal de la seva activitat.

L'obra començada obscurament arribà a imposar-se i avui dia la càtedra i clínica d'aquest professor, situada a l'hospital General de Viena compta amb un servei complet de dispensari, sala d'operacions, raigs X, massatge, electricitat, etcètera. La figura de Lorenz és molt popular a Viena; la seva autoritat frueix de fama universal i malgrat llurs setanta anys segueix treballant per enriquir l'especialitat amb noves adquisicions. Pot estar ben orgullosa la Facultat de Medicina de Viena de tenir un tan illustre professor a través del valor indiscutible del qual la cirurgia-ortopèdica té personalitat pròpia i definida.

Contemporanis o continuadors de Lorenz a Alemanya foren Hoffa, de Würzburg; Gocht i Biesalsky, de Berlín; Lange, de Munic; Krukenberg, d'Erhelfeld; escoles ortopèdiques d'altres països han dedicat preferent atenció a la mecanoteràpia, com a Praga; altres, a la cura de sol, com a Suïssa; a la cura marítima, com a França; totes, però, segueixen el primer impuls de Lorenz.

Esclata la gran Guerra i gràcies a ella i a llurs doloroses conseqüències el camp de l'ortopèdia s'estén considerablement i es també a Viena on un deixeble de Lorenz, el doctor Hans Spitzky, personifica l'últim avenç de l'ortopèdia; professor de cirurgia infantil a Graz passa més tard a ésser director del servei quirúrgic de l'hospital Franz-Josef de Viena en 1913.

Un any després, declarada la guerra, com a metge militar Spitzky és enviat al front rus, essent ferit i retornant a la capital; d'aquest fet va néixer l'"Orthopädisches Spital".

Esperit observador, nota la manca d'establiment mèdic per atendre i tractar degudament les contractures, paràlisis, deformitats, de guerra, així com a la reeducació de mutilats i sobretot fabricar aparells i membres artificials, que si bé